

δάσκαλοι, ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν θαυμαστούμενοι, καὶ τὴν Εἰκονομαχίαν ἐνθουσιωδῶς ἀσπασθέντες ἐξ ἀρχῆς, ὡς προοίμιον ἑλληνικῆς πολινορθώσεως, κατώκουν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Κωνσταντίνου. Ὁ Ἕλληνισμὸς ἐδελέασε τὸν εἰκονομάχον γονέα. Ἔτυχε δὲ ἡ ἐκλογὴ ἐπὶ καλῆς τινος παρθένου, θυγατρὸς ὀρφανευθείσης λογίου ἀνδρὸς, ἐνὸς τῶν τελευταίων κρίκων τῆς μακρᾶς ἀλύσεως τῶν φιλοσόφων. Ἡ Εἰρήνη, ἀποβιδασθεῖσα εἰς Βυζάντιον, εἶδεν ὅτι συγγενεῖς Πατρικίους δὲν εἶχε πλησίον της, ὅτι προῖξ, τὴν ὁποίαν ἐκόμιζε μεθ' ἑαυτῆς, ἦτο μόνον τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος της. Ἀλλ' ἡ παρθένος, πλὴν τῆς σωματικῆς καλλονῆς, εἶχεν ἦθος εὐμενές, τρόπον εὐπροσῆγορον, καὶ ἔμφυτον εὐφράδειαν, ὑφ' ᾧν ἐξεπλάγησαν οἱ ἄρχοντες, οἱ ὡς ἰέρεϊαν ὑποδεχόντες αὐτήν. Τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς στέψεως της ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Φάρου προσηνέχθη ἡ μνηστὴ ἐν τοιαύτῃ ἀξιοπρεπεῖᾳ ἡγεμονικῇ, ὥστε τινὲς τῶν λογίων ἐξεφώνησαν, ὅτι ἂν ἐξέλιπον τῶν Ἀθηνῶν οἱ ἄνδρες ἀπέμειναν αἱ γυναῖκες.

Ἡ στέψις ἐτελέσθη πέντε ἔτη πρὸ τῆς τοῦ Κωνσταντίνου ἀποβιώσεως. Εἰς τοῦτο δὲ τὸ διάστημα ἔλαβεν ἡ ἀγγλίνους γυνὴ τὴν εὐκαιρίαν κάλλιον τοῦ πενθεροῦ καὶ τοῦ συζύγου της νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ ἐγκαινισθεῖσα μεταβρύθμισις πολλὰς ὑποκόφους ἀντιπαθείας, καὶ μυστικὰς ὑπενεργείας ὑπέκρυπτεν εἰς τὰ σπλάγχνα της, διότι προσέβαλλεν ἐγωῖσμούς, καὶ κατήργει καταχρήσεις ἀπρηχαιωμένας. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ γνωρίσῃ τὸ γυναικεῖον αὐτῆς διαπεραστικὸν, ὅτι οἱ ἐλιγάρχει τῆς προηγουμένης καταστάσεως, οἱ εὐγενεῖς προνομιοῦχοι κυρίως, οἱ παράσιτοι τῆς αὐλῆς, καὶ ὅσοι διὰ τὴν κεινοτομίαν ἀπώλεσαν τιμὰς, μισθοὺς, κτήματα, ἢ μονοπωλεῖόν τι, οὗτοι ὑπεστέναζον τὰ παρεληλυθότα, ὑπὸ δὲ τὸ πρόσχημα τῆς ὀρθοδοξίας τὴν ιδιοτέλειαν καλύπτοντες, τῶν προτέρων τὴν ἐπανόρθωσιν κρυφίως προσεδόκουν. Οὐχ ἦττον δ' ἦσαν ἐπικίνδυνοι αἱ ἐπιβουλαὶ τῶν κληρικῶν. Ἐκ τούτων οἱ μὲν εἰς Ἰταλίαν καταφυγόντες, ἀναφανδὸν τὰ πάτρια ἐδυσφήμουν καὶ καθ' ὁμογενῶν ἐβῆραδιόργουν· ἐκ δὲ τῶν οἰκοὶ διατριβόντων, τινὲς καὶ πανδήμους ἐτόλμων βλασφημίας κατὰ τῶν βασιλευδόντων νὰ ἐξεμῶσιν. Ἐνεθάρρυνε δὲ μάλιστα τῆς ἀντιπολιτευομένης μερίδος τὴν ἀγανάκτησιν τὸ ἀνώμαλον τῆς πολιτικῆς θέσεως, εἰς ἣν ἡ μεταβρύθμισις ἐξελακτίσε τὴν βυζαντινὴν ἐπικράτειαν.

Ἀναγκαιῶς λοιπὸν ἡ νέα κατάστασις δυσπρό-

σθησε τοὺς πρότερον εἰς ὄφελος προσωπικὸν καπηλεύσαντας τοῦ γένους τὴν γλῶσσαν καὶ γραμματολογίαν· ὅθεν ἡγέρθησαν ἑτέρου εἶδους μυρολόγια καὶ καταβολαί. Κατηγορήθησαν οἱ Ἰσάυροι ὅτι κατεδίωξαν τὰ γράμματα, ὅτι εἰς τὸν ἀμβωνα τῆς ἐκκλησίας εἰσήγαγον τὴν ἀγενῆ καὶ χυδαίαν γλῶσσαν τοῦ πλήθους, ὅτι κατέστρεψαν τὰ μοναστήρια, καταφύγια παιδείας καὶ ἑλληνισμοῦ, ὅτι δημοκοπήσαντες ἔλυσαν τὸ σέβας τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς Πατρικίους καὶ τοὺς διδασκάλους· ἐπὶ τέλους, ὅτι, φιλαργυρίας χάριν, κατέπαυσαν μισθοὺς τε καὶ συντάξεις καθηγητῶν. Ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα περίξ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης παρεβριθήσαν ἕως ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς της. Ἐντὸς δὲ τοῦ Παλατίου περιεκύκλωσεν αὐτὴν ἀτμοσφαῖρα πεπλησμένη προδοσίας, καταλαλιᾶς, μίσους κατὰ τῶν Ἰσαύρων.

Ἀλλὰ ποῖον τῆς Εἰρήνης τὸ φρόνημα; Ἦτο εἰκονόφιλος εἰλικρινῆς ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου; Δύσλυτον τὸ πρόβλημα. Βέβαιον ὅτι ἂν ὁ Κωνσταντῖνος δὲν εἶχε προερευνήσει τὸ δόγμα της, καὶ ἐξακριβώσῃ τὴν ὁμολογίαν τῶν γονέων της, δὲν ἤθελεν ἀναβιδάσῃ αὐτὴν εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς του. Ποῖον, λοιπὸν, τὸ ὁμητήριον τῆς πολιτείας της; Ἡ φιλοδοξία. Ἡ σπονδαρχία καὶ φιλοδοξία, τὰ δύο συνήθη ἐλαττώματα πάσης ἱστορικῆς γυναικὸς, κατέφλεξαν ἀπ' ἀρχῆς τὸ στήθος αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ).

Ο ΕΚ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΓΑΜΟΣ.

(Ἐ τοῦ Ἰταλικῷ).

Ἦσαν αἱ ἀρχαὶ τῆς Βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ **ΙΣΤ'**. Τὰ καθαρὰ ἔθιμα τοῦ νέου Βασιλέως, ἀπεσκρακίζον τὰ ἐλαττώματα τῶν συμβούλων του ὡς ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἀποξηραίνει τὴν ἐπὶ τῶν χόρτων ἐπιπεσοῦσιν πρωτὴν δρόσον.

Ὁ νέος Κόμης Ἐκτωρ Λαγκύ, συγγενὴς τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας, ἐπὶ τῶν γλυκυτέρων τρόπων καὶ ὠραιότερων ἐλπίδων, διεκρίνετο μεταξὺ τῶν μετὰ τῶν ὑγειῶν ἀρχῶν τοῦ τε Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης συμμορφουμένων εὐγενῶν,

Τὴν ἐπιούσιν τῆς ἐξορίας τῆς Κυρίας Λουδοβί, μονομαχεῖ μεθ' ἑνὸς ἀνδρείου εὐνοϊκοῦ της καὶ τὸν φιλοδορεῖ ἐξ δακτύλων πληγὴν εἰς τὸ στήθος· Ὁ Κερνάκ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἡττηθεὶς) ἰαθεὶς ἐκ τοῦ τραύματος οὐδὲν ἄλλο ἐσυλλογίσθη,

εἰμὴ πῶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Κύριον Λαγνί. Βοηθούμενος παρ' ἱππότου τινὸς τοῦ Μαινβίλ, παλαιοῦ φίλου τοῦ Καλιόστρου, χαιρομένου φήμην ἀπατεῶνος, κατέφερε τὸν κόμητα εἰς μίαν παρτίτα τοῦ Φαραῶ καὶ τὸν ἐκέρδησε τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κόμης ἠτοιμάζετο ν' ἀγοράσῃ τὴν ἀρχηγίαν τάγματός τινος.

Ὁ Λουδοκίκος ΙΣΤ'. προσεκάλεσε τὸν Λαγνί, ὃν ἀληθῶς συνελυστήθη ἀκολούθως, ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἐπλήρωνε τὰ χρεῖα τῶν ἀνθρώπων του, τῷ ἐπρότεινε, ἐξαιρετικῶς, νὰ πληρώσῃ τὰ ἰδικά του. Ἀλλ' ὁ κόμης ἀπέρριψε τὴν τιμητικὴν προτίμησιν καὶ κατεστραμμένος, ἀπηλπισμένος, καὶ παρ' ἀπάντων οἰκτειρούμενος ἐγκατέλειψε τὴν Αὐλήν.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἐτήκετο ὑπ' ἀηδίας καὶ τύψεως παρὰ τινι τῶν συγγενῶν του, ἐν ταπεινῇ τινι οἰκίᾳ τῆς Νορμανδίας, ὁπότε λαμβάνει παρ' ἀγνώστου τινος, τοῦ Κυρίου Περρόν, ἐπιστολὴν τινα, ἥτις τὸν ἐκάλει εἰς Παρισίους κατεπειγουσῆς ὑποθέσεως ἕνεκεν.

Ἀναχωρεῖ, φθάνει καὶ εὐρίσκει τὸν Κ. Περρόν, νέον καὶ διακεκριμένον ὑπάλληλον, ὅστις ὑπομειδιῶν αἰτεῖ συγγνώμην δι' ἣν ἐπροξένησεν αὐτῷ ἐνόχλησιν, καὶ τῷ ἀναγινώσκει τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν, ἣν ὁ Λαγνί ἀρροάζεται μετὰ βαθυτάτης προσοχῆς.

« Ἀγαπητέ μοι Περρόν.

» Ἡ ἀνὰ χειρὸς ἐπιστολὴ εἶναι ἡ διαθήκη μου, ἣν θὰ λάβῃς ὅτε δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Ἀφίνω εἰσόδημα 50,000 λιρῶν εἰς ὠραίαν τινα ἀνεψίαν μου, ἣν καὶ σὺ γινώσκεις, τὴν δεσποσύνην Λουϊζίαν τοῦ Αἰρόλου. Μετὰ τὸν θάνατόν μου, ἦσου σὺ ὁ ἐπίτροπός της καὶ ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης μου. Εἰπέ αὐτῇ ὅτι τῇ δίδω τὸν πλοῦτόν μου ἅπαντα ὡς γαμήλιον δῶρον. »

» Ἀλλὰ τίς τάχα ἔσεται ὁ σύζυγός ; Ἐπὶ τοῦ » του δικαιοῦμαι νὰ φροντίσω καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου » κόσμου. Ἐσεται εὐγενὴς τις μεθ' οὗ ποτὲ δὲν ὤμι- » λησα, ἀλλ' ὃν γινώσκω ὡς τὸν ἀζιώτερον ζι- » φομάχον, ὡς τὴν εὐγενεστέραν ψυχὴν, καὶ ὡς » τὴν γενναιοτέραν καρδίαν τῆς Γαλλίας ἀπάσης. » Ὁ Κύριος οὗτος εἶναι ὁ κόμης Ἐκτωρ Λαγνί. » Δις τὸν εἶδον καθ' ἣν ἡμέραν ἀπέρριψε τὴν » παρὰ τοῦ Βασιλέως προταθεῖσαν αὐτῷ ἀπότι- » σιν τῶν χρῶν του, καὶ καθ' ἣν ἡμέραν ἐμονο- » μάχησε μεθ' ἐνὸς φίλου τῆς Δουδαρί. Ἐκτὸς » αὐτοῦ, οὐδένα ἄλλον γινώσκω αὐτουργὸν τόσῳ » μεγισθύνων πράξεων, διὸ καὶ ἔκτοτε δὲν τὸν » λησμονήσω πλέον. Προσεκάλεσέ τον ὁπότε ἀνα-

» γνώσῃς τὴν ἐπιστολὴν μου. Εἰπέ τῷ ὅτι τῷ » ἀφίνω τὸ ἥμισυ τοῦ πλοῦτός μου ἂν συγκατα- » τίθεται νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀνεψίαν μου. Αὕτη » εἶναι προσφορά θελυνῶτος ἣν δὲν ἔχει αἰτίαν ν' » ἀπορρίψῃ. Πιστεῖω ὅτι οὐδέποτε αὐτὸς εἶδε τὴν » Λουϊζίαν τοῦ Αἰρόλου. Κάμε τον νὰ τὴν γνωρί- » σῃ καὶ ἂν μετὰ ἓνα μῆνα θέλῃ νὰ τῇ προσφέρῃ » τ' ὄνομά του, ἔσο βέβαιος ὅτι καὶ θὰ ἐκτελέσῃ » τὸν ὅρον ὃν τῷ ἐπιβάλλω, καὶ ὃν θὰ εὐρῃς » εἰς τὸ ἐπισυνημμένον ἐπεισόδιον, ὅπερ δὲν πρέ- » πει ν' ἀνοιχθῇ πρὸ τῆς 25 ἀπριλίου. Τώρα, σοὶ » δίδω τὴν ἄδειαν νὰ μ' ἐκλάβῃς ὡς τὸν πε- » ριεργότερον τῶν ἰδιοτρόπων.

» Ἐννοητέον, ὅτι ἡ ἀνεψία μου οὐδὲν τούτων » πρέπει νὰ γινώσκῃ μέχρι τῆς προσδιωρισμένην » στιγμῆς.

» Παρίσιοι, τῇ 25 Μαρτίου 1774.

» (Ἰπογεγραμμένος) Μαρκέσιος Ζουβιγνύ ».

Πᾶς τις ἂς ἀναλογισθῇ τὴν ἐκπληξιν τοῦ Ἐκ- τορος Λαγνί. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐνυπνιάζετο· παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἀναγνώσῃ πάλιν τὴν ἐπιστολὴν, καὶ συνεγινήθη μέχρι δακρύων. Ἡπόρει ἂν ἄπρεπε νὰ παραδεχθῇ τὴν τοσοῦτῳ ἀπροσδόκητον ἐκείνην διαθήκην . . . Τέλος ἀπεφάσισε . . . καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὴν δεσποσύνην τοῦ Αἰρόλου. Ὁ Κύριος Περρόν ἐπιμύνας εἰς τοῦτο τὸν προέτρεπε, προβλέπων ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἔτι μᾶλλον ἤθελεν ἐνισχύσει τὴν ἀπόφασίν του.

Ἡ δεσποσύνη τοῦ Αἰρόλου, ἦτο νέα ἐξαίρετου καλλονῆς. Αὕτη ἦτον ἡ πρώτη χάρις ἥς περ ἡ- ξιώθη ὁ κόμης, ὅπως ἐξ αὐτῆς φωτισθῇ καὶ γνω- ρίσῃ τὰς ἄλλας.

Ἡ ἐπίσκεψις ἔλαβε χώραν παρὰ τινι συγγενῇ τοῦ Περρόν, ἐνθα παρεισέφρυσαν ἐκτὸς ἡ δέκα πρόσωπα, ἐπὶ τούτῳ συνεγμένα, ὅπως μὴ ἐννοήσῃ ἡ δεσποσύνη τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως.

Ὁ Λαγνί πρὶν ἡ ἀποτείνῃ αὐτῇ τὸν λόγον, τὴν ἐθεώρησεν ἐπὶ πολὺ. Ἡ νεῆνις ἐκάθητο ἐπὶ σκίμ- ποδός τινος, ἔργου τοῦ τέλους τοῦ III'. αἰῶνος, ὅπερ αἱ ἡμέραι μας φθονοῦσιν.

Ἡ κόμη της συμπεπλεγμένη ὤπισθεν, ἄφινε νὰ φαίνεται ἐλευθέρως ἡ λεπτότης τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου της, ἡ ζωηρότης τῶν βλεμμάτων της, καὶ τὸ μαγευτικὸν ὁλοκλήρου τοῦ προσώ- που της. Ἐφόρει ἐσθῆτα ἀνοικτὴν εἰς τὰ ἔμπρο- σθεν, κεκοσμημένην διὰ ταινιῶν, ἐφ' ὧν ποῦ καὶ ποῦ ἐφαίνοντο σημεῖα τινὰ πένθους, ἅτινα ἔτι μᾶλλον καθίσταντο διαφανῆ ἕνεκα τῆς δροσερό- τητος τῆς νεῆνιδος. Οἱ τε βραχίονες καὶ ὁ λευκὸς

καὶ ἀλαβάστρινος λαιμός της ὑψώνοντο ἐπὶ νεφῶν πεπυκνωμένου τριχάπτου βεβαίως ὁ στολισμός της Ἀφροδίτης, ἐξερχομένης τῶν ἀφρῶν τῆς Θालάσσης, δὲν ἦτο κομψότερος! . .

Ἐὰν ὁ κόμης συνήντα τὴν δεσποσύνην τοῦ Λιρόλου ἄνευ προσιδοποιήσεως, ἀφέντως ἡ πρώτη του πρᾶξις ἤθελεν εἶσθαι ἡ ὑποταγή τῆς καρδίας του. Δὲν ἐτόλμα νὰ γίνῃ κύριος τοιοῦτου θησαυροῦ ὃν ἐπεθύμει κάλλιον νὰ ἤθελεν ἀποκτήσῃ δι' ἰκανότητος ἢ διὰ δικαίωματος. Ἀλλ' ὅσον ἐδικαίουτο εἰς τὴν ἀπαίτησίν του ταύτην, τοσοῦτω μᾶλλον ἀμφοταλαντεύετο, ὅποτε ἰδοὺ βλέπει εἰσερχόμενον ἰππότην τινά, ὃν ἀνεγνώρισε φρίσσαν . . . Ἦτον ὁ Κερνάκ, ὁ ἀρχαῖος ἀντίπαλος του καὶ αὐτουργὸς τοῦ ἐλθέρου του, ὅστις ἤρχετο νὰ προσαγορεύσῃ τὴν πλουσίαν κληρονομόν.

Πλησιάζει τὴν δεσποσύνην τοῦ Λιρόλου μὲ ἀπειροκάλους καὶ κομπαστικούς τρόπους, τῇ ἐπιδαφιλεῖ χιλίας εὐπροσηγορίας, καὶ κάθηται παρ' αὐτῇ ὥστε ὁ προτιμώτερος τῶν λατρευτῶν της

Δὲν ἐχρειάζετο τόσον διὰ νὰ κάμῃ τὸν Λαγνὶ ν' ἀποφασίσῃ. Παραυτίκα ζητᾷ νὰ τὸν παρουσιάσωσιν εἰς τὴν δεσποσύνην τοῦ Λιρόλου, καὶ μὲ λέξεις καὶ τρόπους χαρίεντας, ὑποχρεοῖ τὸν ἀντίπαλόν του νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἀμέσως οἰκιστάτῳ τῷ τρόπῳ ὁμιλεῖ πρὸς τὴν νέαν καὶ βεβαίως αὐτὴν πρὸς πείσμα τοῦ παρακαθημένου ὅτι ἡ καλοκαγαθία τῆς καρδίας της εἶναι παρ' αὐτῇ ὁμοία τῆς ωραιότητος τοῦ προσώπου υἱῆς.

— Λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ἐξερχόμενον ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης, δέχεσθε τὴν κληρονομίαν;

— Δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Κόμης. Ἀλλ' ὁποῖος ἔσεται ἄρα ὁ μυστικὸς ὅρος;

— Ἄ! δὲν θὰ τὸ μάθητε πρὶν ἢ παρέλθῃ ὁ μῆν. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ υπερβαίνει τὰς δυνάμεις σας.

— Πιστεύω καὶ ἐγὼ ὁ Θεὸς βοηθός.

Ἐκτοτε οἱ δύο νέοι ἐβλεπον ἀλλήλους καθ' ἑκάστην, ἡ δὲ κλίσις τοῦ κόμητος κατέστη βαθυτάτον πάθος. Ἠσθάνετο ὅτι ἡ εὐδαιμονία του ἤθελε φθάσει εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον, ἐὰν ἐνυμφεύετο τὴν δεσποσύνην τοῦ Λιρόλου, καὶ ὅτι ἡ δυστυχία του ἤθελεν εἶσθαι ἀφόρητος ἐὰν ἡδυνάτει νὰ ἐκτελέσῃ τὸν μυστικὸν ἐκεῖνον ὅρον.

Καὶ διῆγε τὰς νύκτας καὶ ἡμέρας συλλογιζόμενος τὸ μυστήριον τοῦτο ὅπερ ἐπιπτεν ὡς μελανός τις κόκκος ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἐλπίδων του, χιλίας κάμων ἐπ' αὐτοῦ σκέψεις τὴν μὲν τῆς δὲ τρομερωτέραν.

Ἐπὶ τέλους ἤγγικεν ἡ 25 Ἀπριλίου. Ὁ Κόμης καὶ ἡ νεῆνις προσκεκλημένοι παρὰ τοῦ Περρὸν, πρῶτην ἥδη φοράν εἶδον ἀλλήλους κατὰ μόνας ἐπὶ μίαν στιγμὴν.

Ὁ Λαγνὶ ἔπεσε γονυκλινὴς εἰς τοὺς πόδας τῆς δεσποσύνης τοῦ Λιρόλου, καὶ ἄφησε τὴν καρδίαν του νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τῆς εὐγλωττίας ἐκείνης ἧς τινος τὰ ἔχνη ἀνωφελῶς ὁ νοῦς ἀναζητεῖ τεταραγμένη κατ' ἀρχὰς εἰς τοιαύτας ἐξομολογήσεις, ἡ νεῆνις τὸν ἤκουσε μετὰ συγκινήσεως. — Ὁ Κόμης τῇ ἐζήτησε τὴν χεῖρα, καὶ τῇ ἐφανέρωσεν ὅτι ἀπ' αὐτὴν ἐξήρτητο ἡ ἐπὶ τῆς τύχης του ἀπόφασις. Ἡ νέα ἐζήτηε ν' ἀπαντήσῃ, καὶ ὁ Λαγνὶ ἴστατο τρέμων ὅλος, ὅτε ὁ Περρὸν εἰσερχόμενος διακόπτει τὴν συνέντευξιν.

Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς του ἐκράτει τὴν διαθήκην τοῦ Μαρκεσίου Ζουβιγνὺ, καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὸ ἐσφραγισμένον ἐπεισόδιον, ὅπερ ἐμπεριείχε τὸν τρομερὸν ὅρον.

Ὁ ἐπίτροπος ἀφοῦ ἀνενέωσε τακτικῶς τὴν πρὸς τὸν κόμητα ἐρώτησιν, ἀνέγνωσεν εἰς τὴν νεάνίδα τὴν τελευταίαν τοῦ θεοῦ της βούλησιν. Ἡ δεσποσύνη τοῦ Λιρόλου διελύθη εἰς δάκρυα τρυφερότητος καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἄς ἴδωμεν κατ' ἀρχὰς ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος ἐὰν ὑμεῖς ἱκανοποιήσατε τὴν βούλησιν τοῦ μακαρίτου ὡς πρὸς τὸν ὅρον.

Καὶ ἤνοιξε τὸ ἐπεισόδιον. Ὁ κόμης ἐπαλλε, καὶ σχεδὸν ἐλαιοποθύμει ἐνόμιζε δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν νεάνίδα.

« Τὸν μόνον ὅρον ὃν ἐπιβάλλω τῷ κυρίῳ Λαγνὶ ὅπως νυμφευθῇ τὴν δεσποσύνην τοῦ Λιρόλου, ἔγραψεν ὁ Μαρκεσίος, εἶναι νὰ τῆς ἀρέσκη « καὶ ν' ἀνταγαπᾶται. »

Ὁ Περρὸν ὑπεμειδίασε, καὶ ἠτένισε τοὺς δύο νέους· ὁ κόμης ἠτένισε τὴν δεσποσύνην τοῦ Λιρόλου, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ, τε Λαγνὶ καὶ ὁ Περρὸν.
— Λοιπόν, ὁ ὅρος ἐξετελέσθη, εἶπεν ἡ νεῆνις, προσφέρουσα τῷ κόμητι τὴν χεῖρα, ἣν οὗτος ἐπλήρωσε δακρύων.

— Ἐπειδὴ ὁ Μαρκεσίος μᾶς παρεχώρησε τὸ δικαίωμα, εἶπεν ὁ ἐπίτροπος, ἄς εἰπώμεν ὅτι εἶνα περιέργως ἰδιότροπος.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Λαγνὶ εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Αὐλὴν, καὶ παρουσίασε τὴν σύζυγόν του τῇ Βασιλίσῃ.

— Σοὶ συγχωρῶ τὴν πρῶτην σου μονομαχίαν

εἶπεν αὐτῷ ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ'. σεβασθεὶς τὴν δευτέραν. Ἐνίκησες ὡς ἔπρεπε τὸν κύριον Κερνάκ, καὶ σὲ εὐρίσχω τοσοῦτ' ἄξιον εὐγενῆ ὥστε σὲ διορίζω σύμβουλόν μου.

— Κἀγὼ προσφέρω τῇ Κομήσῃ Λαγνί, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαρία Ἀντωνιέττα, μίαν θέσιν Κυρίας τῆς Τιμῆς.

Τὸν ἐπιόντα μῆνα ἡ διοίκησις τοῦ τάγματος ἦν περ τὴν πρώτην φοράν ὁ Κόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ, ἐπωλεῖτο πάλιν.

Ὁ Κερνάκ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀγοράσῃ διὰ τῶν ἐκ τοῦ παιγνιδίου κερδῶν του· ἀλλ' εὗρε συναγωνιστὴν τινά ὅστις πεισματωδῶς προσέθηκεν εἰς τὰς ἄλλεπικλήλους προσφορὰς του, καὶ τὸν ἀπέκλεισε τῆς κατοχῆς. Ὁ συναγωνιστὴς αὗτος ἦτον ὁ Κόμης Λαγνί!

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἡ Η ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΟΣ ΓΥΝΗ.

ΑΣΜΑ Γ'.

Ὁ τρυφερός.

Ἡ φειδῶρ ἐπέστη ὥρα τρυγετοῦ πολυποθήτου, αἱ παρθένοι τοῦ Αἰγίου προσῆλθον ἐν στολῇ, καὶ διὰ χειρὸς κρατοῦσαι κἀνίστρον ἐπαφροδίτου διετάρησαν ταχεῖαι, καὶ ἦτον ἡ βοή πολλή.

Οὕτω πέτοντ' ἀπὸ σίμβλου μελισσῶν τὰ χούφα σμήνη, βταν θυμὸς ὁ εὐώδης καὶ ὁ σπάτος ἐξανθῇ, καὶ ἔκμυζον περιβομβοῦντα θαφιλῶς θθεν ἐκχύνει τὸν γλυκὺν ὀπὸν ἡ φύσις, πρὶν ἢ φθάσας ξηρανθῇ.

Εἰς σιροῦς μελαμφοφόρους ἀνωρθοῦντο αἱ σταρίδες, ἡ πληθὺς τὰς περιεῖπε νέων ἡλιοτραφῶν ἥστραπτον δ' εἰς τὰς ἀκτῖνας τῶν κλημάτων αἱ ἀφίδες ὡς στεφάναι ποικιλιμέναι δι' ἀνθράκων τιμαλφῶν.

Σὺ τὴν κεφαλὴν κρηδέμην διακλίνῃς πυκασμένη, ὁ τῆς κόμης συνεκράτει τοὺς βοστρύχους εὐπειθεῖς, καὶ γυμνὸν τὸν χιονώδη τράχηλόν σου ἀφειμένη, μεγαλοπρεπὲς ἐχώρει· τύπος ἦτο ἀληθής.

τῆς θεᾶς, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς τοὺς εὐανθεῖς λειμῶνας τῆς ἀρχαίας Τρινακρίας μεταῦ τῶν γεωργῶν, τοῦ ἐρέβους τὰς σκηνώσεις νὰ ἐγκαταλείψῃ μόνας ἐξεκάλεσεν ἐρώντα τὸν ζοφώδη κυνηγόν.

Ἐπὶ τῶν ἀγρίων τὸν πόδα νωγελῶς περιπλανῶσα ἐπεσκόπεις τῶν βοτρώων ἀφθονίαν τὴν πολλήν, καὶ συνέχαιρες, ὁπότεν οἰκετῶν χεῖρ κοπιῶσα εἰς εὐρεῖαν ἀπετίθει καὶ προσήλιον αὐλήν.

Μὲ ἀσπαίρουσαν καρδίαν τὴν ἐσπέραν χαιρετῶντες σὲ ἠτένιζον οἱ νέοι. Σὺ μὲ νεῦμα φιλικόν διακόπτουσα τὸν ἔργον ἀπεχώρεις, καὶ σκιρτῶντες πρὸς τὸν οἶκόν σου καὶ ἐκεῖνοι ἔτρεχον τὸν χωρικόν.

Ἦρχετο ἡ νύξ καὶ πρόφρων τὸν ἀστροφειγγῇ μανδύαν ὑπεράνω τῶν πεδίων ἐπεξέτεινε πλατὺν, καὶ συγγέουσα τὰ πάντα εἰς διαφανῆ σκοτίαν τοὺς ἐργάται· συνεκάλει περὶ τράπεζαν λιτήν.

Αἶφνης τότε καθωρῶντο πανταχόθεν ἀνιῶσαι ἀπὸ μέσων τῶν ἀμπέλων φρυγανότροφοι πυρρί, περὶ δὲ αὐτὰς ἀλύσουσι αἱ παρθένοι συγαροῦσαι συνεπλέκοντο εἰς κύκλους εὐστροφοὶ καὶ ζωηραί·

ἐπὶ γλοεῶς στιβάδος νεανίαι ἠπλωμένοι εἰς καλάμους ἐνεψύσων ἀρμονίαν προσφιλεῖ, καὶ ἡ μόλπῃ τῶν γεραιτέρων μετ' αὐτῆς συζευγνυμένη εἰς τὰ πέριξ ἀντελάλει ῥωμαλέα καὶ καλή.

Ἐλεγον, ὅτι αἱ νύμφαι ἀπὸ τῶν δρυμῶν τοῦ δρους, ἐνθα κρύπτεται τῆς Λαύρας ἡ θεότευκτος μονή, τοὺς τραχεῖς τῶν Καλαθρύτων καταβάσας κατηφόρους συνεκρότησαν θαλαῖας ἐν ἐσπέρᾳ φωτεινῇ,

καὶ περὶ αὐτὰς συνῆλθε τοῦ Πανὸς ἡ συνοδία ἡχους πέμπουσα θυμῆρεις ἀπὸ εὐξέστον αὐλόν— τόσον ἠῦξανε τὴν χάριν τοῦ χοροῦ ἡ ἡρεμία τῆς νυκτὸς καὶ ἡ γλυκύτης τῶν ἀσμάτων τῶν πολλῶν.

Εἰς ἀγροτικῆς οἰκίας τὸν ἐξώστην καθήμενη ἔρριπτες τὰ βλέμματά σου εἰς τὸν ἔμπροσθεν χορὸν, πλην, Εἰρήνη, ἡ ψυχὴ σου ἀλλαχού ἦν ἐστραμμένη, δέν σε ἔθελγεν ἡ τύρβη τῶν ἐσπερινῶν ὥρῶν...

τοῦ πυρὸς ψυχρὰ τὴν λάμψιν ἀντανάκλα ἡ μορφὴ σου, τί ὄρεξ καὶ τί ἀκούεις, ὦ φανεσο πῶς λησμονεῖς· περὶ σὲ τὸ πᾶν ἐγέλα, πλην οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ σου εἰς πυκνὸν ὀφρύων νέφος συνεκρύπτοντ' ἀγνῆς...

Διελύετο ὁ κύκλος βαθμηδὸν καὶ ὑπεχώρει, ἔσθονεν ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν λαλούντων ἡ φωνή, εἰς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλην παρεδίδοτο ἡ κόρη, καὶ ἐθέρμικνε τοὺς πάντας ἡ λυσίμελῆς εἰνὴ.

μόνη σὺ ἐστριγμένη ἐπὶ τῆς λευκῆς ὠλένης ἀγρυπνος ἐναυπομένεις ἐπὶ σκίμποδος ψυχροῦ, εἰς τῆς φύσεως τοὺς νόμους μόνη ἀκαμπτὸς σὺ μένεις, τοῦ βορρᾶ ἐνθὺ σε δαίρει ἡ ῥιπὴ τοῦ ὁροσεροῦ.

Εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον ἐμβυθίζουσα τὸ βλέμμα τὴν μακρὰν ἀπόστασίν του ἔλεγον θὰ διαβῇς, καὶ εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ στήθους μου ἐπάγωνε τὸ αἶμα, μὴ εὖν ἀχανῇ αἰθέρα ἀναπτάσας ἐγκρυβεῖς.